XX. évf. 6. szam 2008. november-december

MARANA THA

Jöjj el Uram! Jel. 22,20

A Katolikus Karizmatikus Megújulás lapja

Leo Tanner:

Az öröm jó az egészségnek

"Isten az öröm, a legmélyebb, legtisztább, legtökéletesebb öröm. Nincs nála nagyobb öröm, mert Ő maga az öröm. Szeretné, ha részünk lenne az Ő örömében."
(Leo Tanner)

Eljött a Szabadító! Örvendezzünk!

A betlehemi pásztorok egyszerű, hétköznapi emberek voltak. Mégis megkapták azt a nagy ajándékot, hogy ők láthatták először a megtestesült második isteni személyt. Mi volt bennük csodálatos? **Szívük készsége** és **hitük azonnali döntése**. Nem tétováztak az angyalok jelenése után, hogy menjenek-e, és vajon nem képzelődés volt-e, amit láttak – hanem **azonnal elindultak**.

Ha Isten hív, tudsz-e **azonnal** elindulni Felé? Tudsz-e megnyílni arra a csodára, hogy a mindenható Isten a tied akar lenni? Képes vagy-e megsejteni azt a nagy kitüntetést, hogy megszólíthatod Őt, az izzó tüzet, a Végtelent?

Erről szól a karácsony. Az advent négy hete segíti felkészíteni a szívünket, hogy karácsony szent napjára méltóképpen álljunk Isten elé.

A karácsony örömünnep

Izaiás próféta írta, hogy akiket megszabadított az Úr, azok vele jönnek, szabadulásuk örömével. Mi is ez a szabadulás? A szabadulás vágya végigvonul a zsidó nép egész történetén. A Krisztus előtti 3. századtól Egyiptom uralma alá került az ország, majd Nagy Sándor utódai sanyargatták őket. A nép háromszáz éven keresztül kiáltott az Úrhoz, hogy szabadságban élhessen. De ennél még rosszabb volt a lelki elnyomás. A bálványimádás elszakította az emberek szívét Istentől. A nép szentjei nagy fájdalmat éreztek mindezek miatt. Sírva kiáltottak a Szabadító után. Végre eljött Jézus, aki vissza akar vezetni minden embert az Atya boldog és szabad országába. Ő begyógyítja a fájó sebeket, szeretetével megvigasztal minden szomorú embert. Nagy szükségünk van ma is a Szabadítóra. A sötétség ránehezedik a világra. Hogy miből áll a sötétség? Gonoszságból, félelemből, reménytelenségből, betegségből, halálból, gyűlölködésből, közömbösségből, megélhetési gondokból, és még sok minden másból. Ezek ránehezednek lelkünkre. Jézus meg akar szabadítani ezektől. Ezért kell Hozzá menni. Ezért olyan fontos a hitben felismerni, hogy Ő az egyetlen Szabadító, rajta kívül nincs senki más, akinek hatalma lenne a szabadításhoz, és aki annyira szeretne, mint Ő.

A karácsony újjáteremt

Jézusnak nem elég, hogy csupán megszabadítson kötelékeinktől, Ő sokkal többet akar adni. Pál apostol azt írja, hogy újjá akar teremteni bennünket Szentlelke által. Az újjáteremtés az isteni szeretet csodája. Ez olyan nagy dolog, amely meghaladja minden elképzelésünket. Hogy ez pontosan mit jelent, azt csak az tudja, aki megtapasztalta. Egy sokat szenvedett édesanya, aki 20 év óta nem gyónt, azt mondta a feloldozás után: „Alig tudom elhinni, hogy húsz év minden bűne, nyomorúsága és sötétsége megszűnt. Leírhatatlan örömöt érzek. Újra béke van bennem, újra nyugodtan tudok aludni, megszűntek a belső szorongásaim, újra tudom szeretni a családomat." – Erről van szó!

A szív újjáteremtésére egyedül Jézus képes. Ismerheti valaki a filozófiát, pszichológiát, a világ minden tudományát, de az nem teremti újjá a szívet. Erre csak Jézus képes, mert Ő Isten. Isten képes arra, hogy megajándékozzon örömmel, jóságot sugárzó élettel, amely tevékeny, bátor és alkotó. Ezért olyan fontos, hogy menj Jézushoz és kérj Tőle új életet!

Az angyalok dicsőítették Istent. Az angyalok elmondták a pásztoroknak az örvendetes hírt a Messiás születéséről, majd azzal fejezték be üzenetüket: *„dicsőség a magasságban Istennek, és békesség a földön a jóakaratú embereknek"* (Lk 2,14). Az angyalok tudták, hogy a megváltó eljövetele a világtörténelem legnagyobb eseménye. A világ teremtésénél is nagyobb esemény volt ez. Isten szeretetének különösen nagy kiáradását jelentette, és ugyanakkor a győzelmét is, minden gonosz fölött!

Amikor sok-sok munkával elkészül egy híd, a mérnökök és munkások megünneplik az eseményt. Pezsgőt bontanak és örömmel szemlélik, hogy fáradozásuknak milyen szép gyümölcse lett. Amikor Isten üdvözítő terve megvalósult, akkor az angyalok elragadtatva dicsőítették Istent bölcsességéért és végtelen jóságáért.

A karácsony meghívás a hálaadásra és a dicsőítésre. De arra is figyelmeztet, hogy vedd észre életedben Isten működését! Mert Ő tervezte el számodra a napokat, Ő adott örömöt és bánatot, sikereket és kudarcokat, hogy szíved szép legyen. A bánatok és a kudarcok megőriznek a világ gőgjétől, és hozzákapcsolnak Istenhez. Így az angyalok megcsodálják benned az Úr művét. Amikor felismered lelkedben Isten szépségét, akkor az angyalokkal együtt tudod majd áldani és dicsérni az Ő szent nevét. Ez fel fog emelni a hétköznapok szürkesége fölé és ünnepi érzéssel tölt el. Dicsőség és hála legyen Neki!

Katona István
főszerkesztő

Az öröm jót tesz az egészségnek

Nekünk, embereknek az öröm jót tesz és egészségünknek is javára válik. Ezt Izrael népe is megtapasztalta. Ezt mondja a bölcs tanítómester:

„Ne add át lelkedet a bánatnak, és ne gyötörd magadat gonddal! A szívbeli öröm: élet az ember számára, meghosszabbítja a vidámság az ember életét. Az irigység és a harag életet rövidít, s idő előtt öregít a gond! Vidám a szív és jókedvű az étkezésnél, mert étkeit gondosan készítik." (Sir 30,22-23.26-27)

Az utolsó sor lehet, hogy megmosolyogtatja olvasóimat. Azonban szinte minden kultúrában áldásnak tekintették a kövérséget. A karcsúsági őrület viszonylag rövid ideje jellemző a nyugati társadalmakra.

Az öröm energiát ad

Az öröm az emberi élet legnagyobb hajtóereje. Csak az terem jó és maradandó gyümölcsöt, amit örömmel teszünk. Ezért Ezdrás is – aki Izrael népének száműzetése után a templom újra felépítésére és a vallási élet megújítására biztatott – így szólt:

„Ne szomorkodjatok, mert az Úr öröme a ti erőtök!" (Neh 8,10).

Az Úrban való öröm energiát és erőt ad a hosszadalmas építkezéshez.

Az öröm hírnöke

Jézus azért jött, hogy Isten örömét hozza el nekünk. Minden évben, karácsonykor halljuk a szentmisén az Evangéliumból, ahogy az angyalok az ijedt pásztoroknak mondják:

„Ne féljetek! Íme, nagy örömöt hirdetek nektek, melyben része lesz az egész népnek. Ma született nektek az Üdvözítő, az Úr Krisztus, Dávid városában." (Lk 2,10-11)

Ez a „nagy öröm" az Evangélium és Jézus cselekedeteinek a lényege. Ezért is nevezik ezt az üzenetet Evangéliumnak. Az „Evangélium" szó (görögül: euangelion) nehezen fordítható le. A népnyelvben jött létre ez a szó. A nagyon örömteli, boldogító, felszabadító hírek kifejezésére használták. Például, ha valakinek egy súlyos beteg hozzátartozója meggyógyult. Ez egy olyan hír, melynek hallatán mindenki fellélegezhet.

Ez az örömteli, felszabadító hír itt Istenre vonatkozik. A legboldogítóbb üzenet, hogy Isten világban való munkálkodása maga a szeretet, ezért nincsen jobb annál, mint ha az ember az élet minden területén nyitott Isten munkálkodása előtt. Mivel Isten országában, ahol Isten uralkodik, „nagy öröm" tör be az emberi szívekbe.

Az öröm Isten országának jele

Azt, hogy Jézus mennyire szeretné a mi életünket örömtelivé, egyfajta ünneppé változtatni, jól mutatják az általa adott jelek és végbevitt csodái. Isten ereje által emberek gyógyultak meg. Újjáéledtek és megvallották: *„Mindent jól cselekedett"* (Mk 7,37).

Jézus Isten országának örömét hozza el nekünk. Ezt János azzal fejezi ki, hogy Evangéliumában leírja Jézus első csodáját, amikor a kánai menyegzőn a vizet borrá változtatja. Akkoriban az esküvő több napig tartó ünnep volt. A vőlegény volt a felelős a násznép ellátásáért és a borért. Kínos volt a kánai esküvőn, hogy elfogyott a bor. Mária kérésére Jézus kisegítette a vőlegényt a bajból, a vendégek pedig vigadtak.

János azonban nemcsak megemlékezik Jézus művéről, hanem meg akarja mutatni, mi történik akkor, amikor Jézus cselekszik. Akkoriban és napjainkban is. Ezért a víz szimbolizálja mindazokat a dolgokat, amik a mi emberi életünknek és örömeinknek részei. A bor az Istenben való öröm szimbóluma, amit Jézus mindenkinek bőségben akar ajándékozni. Az ünnepi lakoma felelőse annyira meglepődik az „újbor" miatt, hogy magához hívja a vőlegényt és megkérdezi:

„Minden ember a jó bort adja először, és miután megittasodtak, akkor a kevésbé jót. Te mindeddig tartogattad a jó bort." (Jn 2,10)

Jézus kinyilatkoztatja, hogy Isten nem szűkmarkú, hanem bőségben, sőt túlcsorduló mértékben akar bennünket megajándékozni. Ezt mutatja a mennyiség (600 liter) és a minőség (legjobb bor). Lehet, hogy feltesszük magunknak a kérdést, nem túlzás-e ez? Milyen állapotba került utána a násznép? Ki ezért a felelős? Jézus ezzel – ahogy említettük – Isten nagylelkűségét

akarta kinyilatkoztatni. És ez napjainkra is vonatkozik, ahogy a bibliafordító egyházatya, Szent Jeromos is mondja: „Mi mindent iszunk abból." Hogyan ihatunk mi ebből a „borból"?

A keresztény öröm forrásai

Mi, emberek különböző természetűek és beállítottságúak vagyunk. Vannak vidám emberek, akik spontán reagálnak dolgokra, szívből tudnak örülni apróságoknak is, és könnyen lelkesednek. Ez a fajta természet ajándék, sokféle szempontból megkönnyíti az életet. Bizonyos könnyedség jellemző az ilyen emberekre.

Vannak csendesebb, esetleg melankolikus, komolyabb emberek is. Ők többet töprengenek, néha hajlamosak a pesszimizmusra és a depresszióra is. És vannak olyanok, akik ennek a két típusnak a keverékei. Mindegyikünknek vele született természete van. Mindenki egyedi, és ez így jó.

A keresztény öröm mindenkire egyaránt érvényes. Nem a mi velünk született természetünkön alapul, hanem Isten az alapja. Isten az öröm, a legmélyebb, legtisztább, legtökéletesebb öröm. Nincsen nála nagyobb öröm, mert Ő maga az öröm. És Isten szeretné, ha sokféle módon részünk lenne az Ő örömében. Az Ő „borából" akar inni adni nekünk. Az alábbiakban ezt fogjuk megvizsgálni.

Hála az élet ajándékaiért

Isten az *„élet barátja"* (vö. Bölcs 11, 25). Ő az élet és az öröm alkotója. Minden jó Tőle származik, az Ő keze nyomát viseli, az Ő szeretetének és gondoskodásának a jele.

A „bor" pedig, amit Tőle kapunk, elsősorban az élet ajándéka. Nézzük meg, milyen ajándékokat kaptunk Tőle, mivel akar nekünk örömöt okozni.

Örülhetünk:

- ha reggel egészségesek vagyunk, és fel tudunk kelni;
- egy örömteli reggeli köszöntésnek, egy mosolynak;
- az egészséges ételnek, egy pohár bornak;
- a virágoknak a kertben, a mezőn, vagy a vázában;
- ha egy értelmes és megelégedésünkre szolgáló feladatot kell elvégeznünk;
- minden embernek, aki szeret bennünket, és aki jó hozzánk;
- ha valamiben sikeresek vagyunk;
- a természetvalamenynyi szépségének;
- ha egy súlyos problémánk megoldódik;
- minden kedves szónak, minden jószándékú pillantásnak;
- a barátságnak és a meghittségnek;
- egy örömteli ünnepnek;
- szép zenének, sportnak, szórakozásnak, hobbiknak;
- egy ünnepélyes szentmisének;
- ha pihenhetünk, élvezhetjük a szabadidőt és a szabadságunkat;
- és még sok minden másnak...

Ezt a listát vég nélkül folytathatnánk.

Isten az élet barátja. Minden igaz életöröm Tőle származik. Jó, ha tudatosítjuk magunkban, hogy naponta mennyi mindent kapunk ajándékba. Hálás szívvel mindezt élvezhetjük is.

„Mert Isten minden teremtménye jó, és semmi sem elvetendő, amit hálaadással vesz magához az ember" (Tim 4,4).

Leo Tanner

(Részlet a szerző „Kereszténynek lenni: ÖRÖM" című könyvéből, mely a Marana Tha sorozatban jelent meg.)

A Fehér Hadsereg

A gyermekek fogják megmenteni a világot

- Beszélgetés Andreas D'Ascanio atyával - II/1. rész

„Nem azért teremtetett a kisgyermekek szíve, hogy imádkozzon és szeressen? Miért vannak olyan kevesen, akik imádkoznak? A gyermekek imája mindenható. Nincs szebb, ami Isten elé szállna, mint a gyermekek imája. Több gyermek az imában egyesülve csodákra képes. Ó, anyák, tegyetek meg mindent, hogy gyermekeitek szívesen imádkozzanak, és Isten gyönyörűségét leli majd bennetek. Legyetek biztosak benne, hogy az angyalok gyermekeitek között és velük együtt imádkoznak."
(Marthe Robin)

- **Andreas atya, a fatimai üzenet különösen meghatározta az Ön életét. Megalapította a „Fehér Hadsereget". Mi ez a mozgalom, és milyen céljai vannak?**

◦ A „Fehér Hadsereg" 1974-ben született. Vannak gyermekszívek, akik Istennek ajándékozták magukat, akik egy nagy igent mondtak Istennek a világ megmentésére, és Mária szeplőtelen anyai szívének győzelméért, a fatimai üzenet nyomán. Kis „imafészkekben" találkoznak, és együtt imádkozzák a rózsafüzért a bűnösök megtéréséért és a világ békéjéért. Egy előkészület után ugyanazt a kérdést teszem fel a gyermekeknek, mint Mária a fatimai pásztorgyerekeknek: „Készek vagytok-e...?"

A szellemi világban leírhatatlanul nagy a gyermekek hatalma, mert ők egészen nyitottak a kegyelem működésére. De oda kell őket vezetni a világossághoz, azaz Jézushoz és Máriához: Jézushoz a szentáldozáson és a szentségimádáson keresztül; Máriához a Szeplőtelen Szívnek való felajánláson és a rózsafüzér imádkozásán át. Azok a gyermekek, akik a szívükben Jézust, a kezükben pedig a rózsafüzért hordozzák, olyanok, mint a kis Dávid, aki szembeszállt a gonosszal és megsemmisítette azt. A legutóbbi pápák ezt nagyon jól megértették.

- **Ön kapucinus szerzetes. Hogyan ismerte fel küldetését, és hogyan kapta ezt a hivatást?**

◦ Nagyon nehezemre esett gyermekekhez beszélnem. Pio atya nyitotta meg az értelmemet a gyermekek imájának hatalmára. Ő mondta, hogy ötmillió gyermekre van szükség ahhoz, hogy Mária Szeplőtelen Anyai Szívének győzelmét előkészítsék. De soha sem gondoltam rá, hogy ez az én feladatom lenne.

Egészen addig, amíg Pio delle Piane atya, a legmélyebb alázat embere, akit Pietrelcinai Pio atyán keresztül ismertem meg, fel nem szólított, hogy gyűjtsek az egész világon gyermekeket, és egyesítsem őket egy nagy imahatalommá az úgynevezett „Fehér Hadseregben". Mert ez már most is túl késő.

- **És hogyan kezdett hozzá a munkához?**

◦ Pio atya és a fatimai üzenet voltak a példaképeim: elkezdtem beszélni és a gyerekekkel imádkozni egy iskolában. És csodát éltem át. A gyerekek térdelve imádkozták a rózsafüzért, nemcsak velem, hanem utána a családjukban is. Először azt gondoltam, hogy ez csak egy egyszeri eset lehet, egy nagy kivétel... De nem így volt. Más iskolákban pontosan ugyanez történt. Így értettem meg, hogy a gyermekekben Isten van jelen. „Legyetek olyanok, mint a gyermekek, különben nem juttok be a mennyek országába." A gyermek – éppen mert gyermek – a világosság teljességében van. Nekünk, felnőtteknek meg kell halnunk, és újjá kell születnünk ahhoz, hogy olyanok legyünk, mint a gyermekek. Ez a szentség útja! A gyerekek csak a szeretetre fogékonyak. Ezt azonnal megértik. Nem szenvednek a gőg, a pénz, az érzéki szenvedélyek kísértésétől. Elegendő egy szikra, és a gyermek közvetlen kapcsolatba kerül Istennel.

- Úgy hallottam, hogy munkatársaival, Maria Teresia d'Abenante-val és Giovanni Antonucci-val már sok országba elvitték ezt az üzenetet.

◦ Igen, ez így van. Eddig Olaszországban, Németországban, Franciaországban, Svájcban, Ukrajnában, Oroszországban, Belorussziában, Romániában, Bulgáriában, Kamerunban, Ruandában, Burundiban, Zairében, Kenyában, Mexikóban, Kolumbiában,

Peruban, Equadorban, Brazíliában, az Egyesült Államokban, Kanadában és Ausztráliában voltunk.

- **És az az öt millió gyermek, akiről Pio atya beszélt, össze tudta már gyűjteni őket? Hol terjedt el különösen az Ön missziója?**

◦ Az elmúlt húsz évben 300.000 gyermeket gyűjtöttem össze. De hol keressem a maradék 4,7 milliót? Az én tulajdonképpeni utolsó reményem Dél-Amerika. Képzelje el, egyedül Bogotában, Equador fővárosában 2,5 millió gyermek lakik. 20 napos equadori tartózkodásunk alatt 23.000 gyerekkel találkoztunk. Vannak ott iskolák, ahol 1.000-5.000 gyermek tanul. Hívők ezreit is megismertük, akik fel voltak készítve a Szűzanya által.

„Meg fogjuk tanítani imádkozni a gyerekeket" – ígérték. Hetente egyszer találkoznak szentségimádásra, és rózsafüzért imádkoznak a gyerekekkel.

- **Miről beszél egy ilyen misszió alkalmával, és mik a céljai?**

◦ Engedelmességben kezdtem el a munkámat, és ez nagyon sokba került nekem. Egészen meg kellett változtatnom a gondolkodásomat és az értelmemet. Elkezdtem tanulmányozni a Szentírást, és az egyházi dokumentumokat, mindent, ami a gyermekekkel kapcsolatos. És felfedeztem egy nagyon fontos dolgot: Isten mindig a gyermekekre számított.

Az első gyermek, akitől Isten mindent függővé tett, Mária volt. Az ő igenje által született meg nekünk a „gyermek". A gyermek a kánai menyegző új bora. Ő az „utolsó óra bora". Mária olyan sok helyen megmutatja ezt nekünk az egész világon.

Pontosan ahhoz tartom magamat, amit az Istenanya Fatimában tett: Jézushoz és Máriához vezetem őket. Hogyan teszem ezt? Példaképül adom eléjük a fatimai látnokokat.

– Megtanítom nekik a rózsafüzér imádkozását.

– Az életkoruknak megfelelő egészen egyszerű szavakkal mesélek nekik a mennyek országáról, a Jó Istenről, a Szűzanyáról, az angyalokról. Utána pedig megkérdezem őket, hogy oda szeretnék-e ajándékozni magukat ennek az édesanyának. Az ilyen módon felkészített gyerekek kétségkívül képesek kimondani ugyanazt az igent, amit a fatimai gyerekek. Ugyanazokat a kérdéseket teszem fel nekik, amit a Szűzanya tett fel Fatimában: „Készek vagytok-e rá, hogy Istennek ajándékozzátok magatokat, a bűnösök megtéréséért és a világ békéjéért? Készek vagytok-e áldozatokra?"

– Elvezetem őket a szentségimádásra és a szentáldozásra. Szentáldozáshoz kell vezetnünk az öt-, négy- és hároméves korú gyermekeket. Különben túl késő lesz! Azoknak a gyermekeknek a nagy része, akik csak tíz-tizenegy évesen lesznek elsőáldozók, nincsenek már a kegyelem állapotában – sokan közülük soha nem gyóntak előtte.

- **Ön három-, négy- és ötéves korú gyerekekről beszél. Nem túl fiatalok ebben az életkorban egy ilyen mély vallásos élethez? Nincsenek túlterhelve a gyerekek?**

◦ Szeretnék elmesélni egy eseményt annak példájaként, ami gyakran megtörténik. Egy Mária ünnepen az egyik plébánián kellett beszélnem. Körülbelül tizenöt gyerek is jelen volt. Így azután ahelyett, hogy a felnőttekhez szóltam volna, a gyerekekhez beszéltem, hiszen ha ők megértenek, akkor a „nagyok" is meg fognak érteni: „Istennek mindnyájatokkal terve van. Kiválasztott benneteket. De mindenki szabad. Ha igent mondtok Istennek, eszközök lesztek a kezében. És Ő azt tesz veletek, amit akar. Egyetértetek?" – „Igen? Igen!" – „Jó, tehát fel akarjátok áldozni magatokat Istennek? Készek vagytok minden szenvedést elfogadni, amit küld nektek?" – „Igen!"

A plébánossal való ebéd közben sok szemrehányást kellett végighallgatnom. Hogy meg kellene végre tanulnom, hogyan szólják az emberekhez. Egy órán át tartott „nekem esése". „Jó, csak ott fogok beszélni, ahová meghívnak. Hiszen, ha nem értenek meg..."

Kicsit leverten hagytam el a plébániát. Kint egy kilencéves fiú várt. „Luigino, miért vártál rám egész idő alatt?" – kérdeztem tőle. „Csak azt akartam neked mondani, hogy ma egész szívemből kimondtam igenemet, és most nagyon izgatott vagyok, hogy mi fog történni" – felelte. Szóval nem az én hibám, hogy nem fejeztem ki magam érthetően. Másnap sírva látogatott meg a gyerek. „Andreas atya, amikor tegnap hazaértem, elrohant a kiskutyám, miközben telefonáltam!" A kis juhászkutya jelentett számára mindent. „És mit csináltál?" – kérdeztem. Ő így felelt: „Azt mondtam: Igen, Uram, Neked ajándékozom magamat! Neked ajándékozom magamat a világ békéjéért, és a bűnösök megtéréséért. Bocsáss meg Jézus, de ez úgy fáj!"

– FOLYTATJUK! –

Jézus szeret gyógyítani!

TANÚSÁGTÉTEL

Köszönöm, hogy meghívták a gyógyító Damian Stayne-t Magyarországra. Köszönöm mindazoknak, akik ezt a szolgálatot befogadták, és abban áldozatkészen közreműködtek. Olyannyira fontos volt, hogy Jézus ilyen hatalmasan használhasson egy katolikus karizmatikus, teljesen átadott embert. Ez nagyon nagy áldás a karizmatikus mozgalom számára, amely hanyatlani látszik, és nagy áldás és Jézus jelenlétének megtapasztalása mindazok számára, akik ezen részt vettek.

– „Jézus él!... Jézus szeret gyógyítani!" – kiáltotta Damian bele a tömegbe, bele a szívünkbe!

Ezt én még senkitől sem hallottam, hogy Jézus „szeret gyógyítani".

Ennek az ellenkezőjét szívesebben – bár lemondóan és szomorúan – elhisszük, és így nem tudunk megnyílni Jézus szeretete előtt.

Nem gondolunk arra, hogy Jézus Krisztus ugyanaz tegnap, ma és holnap is, és hogy Ő köztünk jár, és „szeret gyógyítani". Valóban szerethet, mert nincs híradás arról, hogy valakinek is azt mondta volna, hogy „még nem jött el a gyógyulásod ideje... viseld türelmesen sorsodat."

Azonban, ha átgondolom, akkor mégiscsak vannak feltételek:

- Az egyik, hogy Jézus csak azokat gyógyította meg, akik Hozzá mentek vagy fordultak.
- A másik, hogy feltétlen hinniük kellett Őbenne („a hited gyógyított meg téged").

Jézus életében könnyebb volt ezt megtenni, mert mindenki nap mint nap láthatta csodatetteit.

Mi lenne azonban, ha megelőlegeznénk Jézusnak ezt az átlagosnál nagyobb és feltétlen hitet? És ha kihajítanánk azokat a gondolatokat, amelyek úgy kezdődnek, hagy „hátha mégsem..."

Én kipróbáltam ezt vasárnap a váci székesegyházban!

Damian szólt, hogy Jézus most a szem betegségeit fogja gyógyítani, legyen az vakság, szürke-, zöldhályog, vagy egyéb, és kérte, hogy álljanak fel a szemüveget viselők is.

Én is felálltam, mert zöldhályog van a szememen, és 50 éve viselek szemüveget. Akkor imádkozott értünk, és meggyőződéssel kiáltotta: „Jézus nevében a gyógyulás bekövetkezik MOST!" Többen felkiáltottak: „Mintha TŰZ járna át, forróság önti el szememet!" Többen kimentek tanúságot tenni.

Engem nem járt át sem tűz, sem forróság. Arra gondoltam, amit Damian mondott: „A hit cselekedettel jár együtt."

Hát én azt cselekedtem, hogy egyszerűen levettem a szemüvegemet, és úgy döntöttem, nem is teszem vissza. „Bánom is én, bármi lesz is, nem fogom visszatenni!" – gondoltam. Néhány perc múlva észrevettem, hogy egyre tisztábban látok, és nem mosódik össze előttem semmi sem.

Nagy boldogság járt át! Nagyon hálás vagyok a Szentléleknek. Csendes ünneplésben vagyok ma is. Ünneplem Jézust, és ünneplem, hogy milyen nagyszerű szemüveg nélkül járni és látni. Már sötétben is vezettem így autót, és valóban teljesen tisztán látom az előttem és mögöttem történőket.

Ezen felül van még egy hírem! Ha felteszem a szemüvegemet, szurkálni kezd a szemem!

Hogyan fogadták? Meghatva, örvendve, és némelyek kételkedve: „A korral javul a látás!"

„Na de néhány perc alatt teljes tisztánlátás, és biztonságérzet létrejötte szemüveg nélkül?"

Meggyőződésem, hogy a kételkedés a sátántól jön, aki meg akarja lopni a dicsőséget, ami Istennek jár. Jézus nevére azonban meg kell hajolnia, mert Jézus él! És „szeret gyógyítani"!

V. Márta

Ne sírj, mert szeretsz engem

– HALOTTAK NAPJÁRA –

A halál nem jelent semmit.
Csupán átmentem a másik oldalra.
Az maradtam, aki vagyok, és te is önmagad vagy.
Akik egymásnak voltunk, azok vagyunk mindörökre.
Úgy szólíts, azon a néven, ahogy mindig hívtál.
Beszélj velem, ahogy mindig szoktál,
ne keress új szavakat.
Ne fordulj felém ünnepélyes, szomorú arccal,
folytasd kacagásod,
nevessünk együtt, mint mindig tettük.
Gondolj rám, kérj, mosolyogj rám, szólíts.
Hangozzék a nevem házunkban,
ahogy mindig is hallható volt,
ne árnyékolja be távolságtartó pátosz.
Az élet ma is olyan, mint volt, ma sem más.
A fonalat nem vágta el semmi, miért lennék a gondolataidon kívül...
csak mert a szemed nem lát...
Nem vagyok messze, ne gondold.
Az út másik oldalán vagyok, lásd, jól van minden.
Meg fogod találni a lelkemet, és benne egész letisztult, szép, gyöngéd szeretetem.
Kérlek, légy szíves... ha lehet,
töröld le könnyeidet,
és ne sírj azért, mert annyira szeretsz engem...

Szent Ágoston

A SEGÍTŐ KIRÁLYNŐ jelenései Szlovákiában

Dechtice egy kis falu, amely Trnava (Nagyszombat) városától körülbelül 18 kilométerre található. Egyik oldalról egy barátságtalan atomerőmű, másik oldalról pedig egy gyönyörű völgy határolja, melyet a Kis-Kárpátok övez. A falu felett nem messze egy kicsi templom közelében – amely Szlovákiában egyedülálló építészeti értéket képvisel – egy fiatal fenyőfákkal borított domb húzódik, melyeket Dechtice lakói ültettek. Ez az erdő a Boricky nevet viseli (Boritschki jelentése: kicsi fenyő). Az erdő és a szőlőhegy közötti ösvényen végigsétálva, az erdőbe érve, magunk mögött hagyva a falu látványát, egy csipkebokrokkal övezett üde zöld ösvény tárul szemünk elé. Tavasszal, amikor kivirágzanak a csipkebokrok, egy rózsákkal borított utat képeznek, amely egészen a domb tetejéig húzódik. Ezek a fehér és rózsaszínű rózsák, melyek ősszel piros csipkebogyókká válnak, a rózsafüzér szemeire emlékeztetnek és a fiatal fenyőkkel együtt egy természeti szentélyt alkotnak, melyeknek széleit Jézus szenvedését ábrázoló reliefek díszítik. Amikor az arra járó a keresztút utolsó stációjához ér, egy gyönyörű kereszt látványa fogadja, mely a fenyők csúcsán is túlnyúlik. A korpusz igazi mes-

termű. A keresztet Dechtice lakói állították 1950-ben, hálából Istennek a háború éveiben nyújtott segítségért. Ennél a keresztnél jelent meg az, aki Szűz Máriaként, SEGÍTŐ KIRÁLYNŐként mutatkozott be. Ez a domb, miként azt Mária a gyermekeknek elárulta, a Fia keresztútjára emlékeztette őt, a fent említett kis templom pedig Betlehemre.

A domb másik oldalán egy kis kutat találunk, melynek vizét Szűz Mária megáldotta. A kút mellett, a falu irányába nem messze egy fűvel borított domb húzódik, melyet Svätodusnica-nak neveznek (Svätodusnica pontos fordítása: a Szentlélek dombja). Még a legidősebb lakók sem emlékeznek azonban a név eredetére. Történészek szerint egy bencés kolostor állhatott itt. A domb tetején egy „béke" feliratú üvegkoporsóban Jézus szobra található. A hely és a két faágból álló, madzaggal összekötött kereszt egyszerűsége, a csodálatos kilátás a völgyre, méltó helyszínné tették a Svätodusnica dombot a szerény és szépség SEGÍTŐ KIRÁLYNŐ megjelenésének.

Hogyan kezdődtek a SEGÍTŐ KIRÁLYNŐ jelenései?

1994. december 4-én Martin, Adriana és Michaela arra gondoltak, hogy szentmise után elmennek a Dobrá Voda (Dobra Woda = jó víz) nevű faluba. El szoktak oda zarándokolni és hódolatukat kifejezni a szent kereszt előtt. Hirtelen arra lettek figyelmesek, hogy a nap forogni kezdett és közeledett hozzájuk. Amikor felocsúdtak meglepetésükből, a jelenés véget ért. Amikor a falura pillantottak, minden olyan feketének tűnt, hogy megijedtek. Elhatározták, hogy bemennek a faluba és elmesélik szüleiknek a történteket. Dobra Voda-ba, a kereszthez vezető úton megint látták a napcsodát. Imádság közben Martint különös békesség járta át. Egy ködös helyre lett figyelmes és a ködben egy nehezen kivehető alakot pillantott meg. Ezeket a szavakat hallotta: *„Gyermekeim, boldog vagyok, hogy eljöttetek ide imádkozni."* Végül így szólt Martinhoz: *„Ne félj attól, amit mondok, Isten és az én terveim megvalósulásáért fogsz közbenjárni."* Martin így emlékezik vissza: „Akkoriban nem tudtam ki ő. De megőriztem szavait a szívemben. Csak a rózsafüzér elmondása után jöttem rá, hogy ő Szűz Mária volt." Később, amikor újra eszébe jutottak Mária szavai, félni kezdett, nem tudta mit tegyen. Elmondta Adriananak és Michaelának. Otthon pedig a szüleinek. Édesanyja hitt neki, édesapja azonban nem.

Ebben az időben házról házra vitték a faluban a fatimai Szűz Mária szobrot. Egy-egy hetet volt minden családnál, csütörtöktől a következő csütörtökig, a családok pedig körülötte imádkoztak. A szobor a „zarándok" nevet viselte. Éppen amikor Martin először látta a jelenést, az ő családjában tartózkodott a „zarándok", így az egész család együtt imádkozott. Imádság közben úgy látta, hogy Mária odamegy hozzá. Most már egészen jól kivehető volt az alakja. „A Szűz Máriával való találkozás gyönyörű volt és csodálatos érzés" – mondta Martin és így folytatta: „Kétségeim voltak azonban, hogy ő valóban Mária-e." Elmesélte látomásait nagyanyjának, aki azt tanácsolta, szenteltvízzel hintse meg a látomást. Ha a gonosz lélek az, akkor rögtön eltűnik. Így ismerheti fel, hogy valóban Szűz Mária-e az, vagy sem. A következő találkozóra Martin szentelvizet vitt magával egy pohárban. Amikor Szűz Mária megjelent, Martin a szenteltvízbe mártotta ujját és meghintette vele a látomást. Mária kedvesen rámosolygott. Martin ezt gondolta: „Meghintsem újra? Vagy elég egyszer is? Lehet, hogy a vízcseppek a földre hullottak és nem rá, lehet, hogy csak a sátán gúnyolódik velem." Ekkor egy kicsit több vizet vett és újra meghintette vele a látomást. Mária ruháján vízfoltok keletkeztek és ismét kedvesen mosolygott. „Hogy egészen biztos legyek, vettem még szenteltvizet, méghozzá egészen sokat" – vallja be Martin –, „és annyira meglocsoltam vele, hogy vizes lett a ruhája. Mária ismét rám mosolygott, egy ragyogó fény áradt ki belőle, ekkor nagy öröm és békesség töltött el. Majd közösen imádkoztunk és beszélgettünk. Nagyon boldog voltam, hogy Szűz Mária volt és nem a sátán" – mondja Martin.

A jelenések a templomban folytatódtak csütörtökönként. Nem mindig ugyanabban az időben, így Martin nem tudhatta, hogy mikor érkezik Szűz Mária. Csütörtökönként Martin üzeneteket kapott, melyeket a Szűz Anya kérésére az egész világon terjeszteni kell. Továbbá azt kérte, hogy a helyi egyházközség tagjai tanácsait megfogadva éljenek, mert az ottani közösséget különös módon fogja vezetni. A Szűz többször is megjelent Dobra Voda-ban. Majd itt befejeződtek a jelenések és Dechticeben folytatódtak. A Szűz kérésére 1995. augusztus 15-én zarándoklatot szerveztek a dechtice-i kereszthez. Ezen a napon Mária, mint SEGÍTŐ KIRÁLYNŐ mutatkozott be. Azt kérte, hogy augusztus 15-ét, a jelenés évfordulóját, minden évben ünnepeljék meg. 1995. október 17-én a SEGÍTŐ KIRÁLYNŐ újabb helyet választott jelenéseinek helyszínéül: a Svätodusnica nevű dombot, melyet a BÉKE HELYÉNEK nevezett és a békéért való imára szólított fel. Azt tanácsolta, hogy főként a széthullott családok imádkozzanak ott a békéért és a kiengesztelődésért, hogy mindannyian visszatérjenek Isten szeretetéhez (Svätodusnica pontos fordítása: a Szentlélek dombja).

Az augusztusi zarándoklat után Mária rendszeresen, mindennap megjelent. A segítő királynő csütörtökönként a templomban, hétfő- kedd-, szerda- és

péntekenként pedig a látnokok házában jelenik meg, nyári időszámítás szerint 20.40-kor, téli időszámítás szerint pedig 19.40-kor. A Svätodusnica dombon pedig vasárnaponként jelenik meg a segítő királynő, kivéve a hónap első vasárnapját, amikor a rózsafüzér imádság elmondása közben szokott megjelenni. A Boricky erdőben a keresztnél minden hónap első szombatján és vasárnapján jelenik meg, szintén a rózsafüzér imádság közben. A zarándokok 17.30-kor indulnak el a kereszthez felfelé vezető úton, és Krisztus szenvedésén elmélkedve járják a keresztutat.

A SEGÍTŐ KIRÁLYNŐ újabb látnokokat választott, akik most már heten vannak:

- **Martin GAVENDA** (szül. 1979. 10. 02.), az ő látomásai 1994. december 4-én kezdődtek.
- **Mária GAVENDOVÁ** (szül. 1980. 12. 21.) 1995. szeptember 19-től hallja Szűz Mária hangját.
- **Lucia VADIKOVÁ** (szül. 1981. 07. 26.) 1995. december 28-tól hallja Szűz Mária hangját.
- **Martina KALASOVÁ** (szül. 1984. 05. 09.) 1996. május 2-án hallotta először Szűz Mária hangját.
- **Adriana KÚDELOVÁ** (szül. 1981. 01. 08.) 1996. május 21. óta hallja Szűz Mária hangját.
- **Simona KUMPANOVÁ** (szül. 1982. 01. 06.) 1996. május 21. óta hallja Szűz Mária hangját.
- **Jozef DANKO** (szül. 1985. 05. 27.) 1996. május 22. óta hallja Szűz Mária hangját.

Martin, Mária és Lucia 10 titkot fognak kapni, amiből 9-et már megkaptak. A többi gyermekre 5 titkot bíz a Szűzanya. Martina, akinek nem jelenik meg naponta a Szűz Anya, úgy mint a többi látnoknak, már az összes titkot megkapta.

Mindegyikük arra a bizonyos szándékra imádkozik, amellyel a Szűz megbízta:

- **Martin** – a testi és lelki betegekért imádkozik;
- **Mária** – a tisztítótűzben szenvedő lelkekért és a haldoklókért imádkozik;
- **Lucia** – az egyházért, a papokért és a lelki vezetőkért imádkozik;
- **Simona** – a családokért;
- **Adriana** – azokért az emberekért, akik nem ismerik fel Isten szeretetét mint ingyenes ajándékot, vagyis a nem hívőkért (Mária soha nem ejtette ki a „nem hívő" szót);
- **Martina** – a fiatalokért;
- **Jozef** – korábban a testi betegekért imádkozott, majd Mária azzal bízta meg, hogy a bűnösök megtéréséért imádkozzon.

A gyermekek a jelenések alatt Máriával együtt imádkoznak ezekre a szándékokra és egyéni Máriától tanult imáikat is ezekért a célokért ajánlják fel. A látnokok nem mindennap kapnak üzenetet, de minden jelenés alatt együtt imádkoznak Máriával. Az utóbbi időben a Miatyánkot és a Dicsőséget hangosan együtt imádkozzák Máriával, így a többi zarándok is be tud kapcsolódni a közös imába. Vannak napok, amikor a látnokok beszélgetnek Máriával. A beszélgetések során Mária elmondja nekik, hogyan éljenek. Gyakran a világ jövőjéről is mesél nekik.

A BÉKE KIRÁLYNŐJÉNEK üzenetei a következő kulcsszavakból állnak:

- **ISTEN,**
- **HIT,**
- **IMÁDSÁG,**
- **MEGTÉRÉS,**
- **BÖJT,**
- **BÉKE,**
- **NYUGALOM,**
- **KIENGESZTELŐDÉS.**

Szűz Mária kérésére a látnokok imacsoportot alakítottak. Martinnál és Simona-nál minden este mintegy 40 ember gyűlik össze imádkozni. Ezek az imacsoportok napjainkban is együtt imádkoznak a Szűz Anyával ezeken az ima alkalmakon.

Néhány látnok láthatta a mennyet, a poklot és a tisztítótüzet. Martin ezt a következőképpen írja le:

„Mindenszentek ünnepe volt. Szűz Mária már korábban megkérdezte tőlem, hogy szeretném-e látni a mennyországot, a poklot és a tisztítótüzet. Én nemet mondtam, mert féltem. Mária tiszteletben tartotta szabad akaratomat. Később, amikor ismét megkérdezte tőlem ugyanezt, azt válaszoltam, hogy látni szeretném. Először a poklot mutatta meg. Leírhatatlan, de megpróbálom elmondani, hogyan nézett ki a pokol és mit éltem át. A pokol egy hatalmas méretű mélyedésben volt. Úgy nézett ki, mint egy izzó tenger, melynek anyaga leírhatatlan, a lelkek pedig borzalmas látványt nyújtottak: izzó széndaraboknak tűntek. Az egész nagy félelmet és bizonytalanságot árasztott. A lelkek iszonyú, állati módon üvöltöttek, átkozódtak... Nagy volt a zűrzavar, nyugtalanság és bizonytalanság, és kén szagát éreztem. Undorító volt rájuk nézni. Még most is, amikor beszélek róla a szemeim előtt látom az egészet. Nagyon féltem, de éreztem Szűz Mária közelségét. Sok lélek volt ott, akik úgy hullottak bele az izzó tengerbe, mint a hó. Nem tudok róla többet beszélni, mert akkor újra átélem az egész szörnyűséget...

A pokol és a tisztítótűz között nagy szakadék tátongott. Fel sem tudtam mérni a szakadék mélységét, szélességét és hosszúságát. A tisztítótűz úgy nézett ki, mint egy szürke hamuval borított mező. Három részből állt. Láttam néhány lelket, akik a fény felé fordultak, mintha arra várnának, mikor szabadulhatnak ki a tisztítótűzből és indulhatnak el a fény felé. Legalábbis nekem úgy tűnt. Úgy tűnt, mintha köd lenne. Keserves sírás és jajgatás volt ott, bűnbocsánatért könyörögtek Istenhez.

A tisztítótűz és a mennyország között is nagy szakadék tátongott. Szűz Mária a mennyországot is megmutatta nekem. Hatalmas, sárga színű fényt láttam, úgy tűnt, hogy az volt a kapu, de nem volt rajta ajtó. Minden olyan különös volt. Belépve nagyon sajátságos érzés fogott el. Angyalok seregei üdvözöltek bennünket. Nem volt szárnyuk, magasak voltak, felnőttek, olyan 18 évesek lehettek. Úgy tűnt, mintha én is köztük lennék. Amikor elhaladtunk előttük, Szűz Mária megmutatta nekem a paradicsomkertet. Folyamatosan beragyogott bennünket a fény. Nem lehet szavakkal kifejezni a virágok szépségét és az ottani pompát. Ilyen virágok nem léteznek a földön. A fák is elmondhatatlanul szépek voltak. Szűz Mária megmutatta nekem a paradicsom közepét, ahol egy fatörzsszerűség állt. Nem mondott semmit sem ezzel kapcsolatosan, de nekem úgy tűnt, hogy ezen a helyen szokott pihenni és imádkozni. Minden nagyon különös volt. Gyönyörű éneklést hallottam és mindenhol végtelen nyugalom volt. Csodálatos volt és nem akartam eljönni onnét. El sem lehet mondani."

A gyermekek egyéb dolgokat is átéltek Szűz Mária jelenlétében. Ezek közül egyet elmesélek. Amikor elhívta őket a Svätodusnica nevű dombra, a gyermekek féltek és beszéltek neki félelmükről. Ő bátorította őket és azt mondta nekik, hogy ő is megy velük, de nem fogják őt látni. Jelenlétét a gyermekek feje körül repkedő pillangók fogják jelezni. Amikor véget ért a jelenés és a gyermekek haza indultak, fejük körül mintegy nyolc pillangó repdesett. Egyik pillangó megtelepedett Marika kezén. A gyerekek futni kezdtek. Marika megrázta a kezét, de a pillangót mintha ráragasztották volna. Amikor leértek a dombról és már a faluban voltak, a pillangók a Boricky erdő felé repültek.

A szép élmények mellett a látnokoknak nehéz időszakaik is vannak, ami a Mária üzenetek terjesztőinek osztályrésze. Erősíti őket azonban a napi három rózsafüzér imádság, a heti három böjt, hétfőnként, szerdánként és péntekenként kenyéren és vízen.

Mindez nem könnyű és a SEGÍTŐ KIRÁLYNŐ segítsége nélkül nem is volna lehetséges. Egyik látnok, Lucia kerekesszékhez kötött. Amikor Szűz Mária megkérdezte tőle, mit szeretne a legjobban, nem saját gyógyulását kérte, hanem a faluban szolgáló plébánosért, Michalért kérte Mária közbenjárását, hogy még sokáig maradhasson a falujukban.

Szűz Mária elküldte a gyerekeket a püspökhöz. Domink Toth, a pozsony–trnava-i érsekség segédpüspöke fogadta őket, meghallgatta őket és áldását adta rájuk. A jelenésekről a helyi papok is tudnak.

A SEGÍTŐ KIRÁLYNŐ című könyvben (ami csak szlovák nyelven jelent meg) Szűz Mária üzenetei olvashatók, melyeket ezen a hét gyermeken keresztül mindenkinek üzen, aki részese akar lenni szeplőtelen szíve győzelmének. Nem jelent meg minden üzenet. A könyv csak azokat tartalmazza, amelyek Szlovákiának és a világnak szólnak. A Szűzanyától származó magán kinyilatkoztatások és a világ jövőjére vonatkozó üzenetek nem jelennek meg nyomtatásban.

Meghívás személyes megtérésre

„Drága Gyermekek! Ma is a személyes megtérésre hívlak benneteket. Ti legyetek azok, akik megtértek és életetekkel tanúságot tesztek, szerettek, megbocsátotok és a Feltámadott örömhírét viszitek ebbe a világba, ahol Fiam meghalt, és ahol az emberek nem érzik szükségét annak, hogy keressék és életükben felfedezzék Őt. Ti imádjátok, és reményetek legyen azon szívek reménye is, akiknek nincs Jézusuk. Köszönöm, hogy válaszoltatok hívásomra." (2008. augusztus 25-i üzenet)

A Szűzanya 2008. augusztus 25-i üzenetének kezdetén megtérésre hív, és azt mondja:

„Ti legyetek azok, akik megtértek és életetekkel tanúságot tesztek, szerettek, megbocsátotok és a Feltámadott örömhírét viszitek ebbe a világba."

Megtérésre minden embernek szüksége van. A megtérés egy folyamat, mely egész életünkön át tart. Az igazi megtérés az Istennel való találkozásból áll. Csak aki találkozott már az élő Istennel, az tud tanúságot tenni másoknak erről a találkozásról. Az emberi találkozások sokszor felszínessé válnak, míg az Istennel való találkozás az emberi szív és lélek mélyén történik, és nyomot hagy az emberben. Minden alkalommal, amikor az ember nem szeret, szüksége van megtérésre. Mindenkor, amikor az ember nem hű Jézus szavaihoz, szüksége van megtérésre.

Minden megtérés két lépésből áll. Az első lépés, hogy egyszer az életünkben le kell térdelnünk Jézus elé és szívünk és lelkünk mélyéből ki kell mondanunk:

„Jézus, én melletted döntök, szeretném elhagyni régi életmódomat, minden bűnömet, és így megtisztulva szeretnék elindulni Veled!"

Ez az Isten melleti alap döntés.

A második lépés, hogy minden este újra és újra megkérdezzük magunktól: **„Mindvégig megtartottam-e Isten parancsait? Mit kell még változtatnom emberi kapcsolataimban, hogyan tudom még jobban szeretni az egyházat?"**

Ha ezt a két lépést megtesszük, akkor igazán előrehaladhatunk a lelki élet útján. A Szűzanya annyiszor hívott és hív megtérésre! Arra, hogy tanúk legyünk. De mi mintha süketek és vakok lennénk, azt gondoljuk, hogy Ő csak azokat hívja, akik nem járnak templomba, vagy akikről mi azt gondoljuk, hogy nem jók. A Szűzanya gondol rájuk is, de ő elsősorban azokat hívja, akik úgy viselkednek, mint a farizeusok, elítélnek másokat, jónak akarnak látszani, és nehezen bocsátanak meg. Nekik gyökeres megtérésre van szükségük.

A Szűzanya eszközöket is ad nekünk. Oly sokszor hívott bennünket az imára, utolsó üzenetében pedig újra Jézus imádására hív. Isten olyan imádókat akar, akik lélekben és igazságban imádják Őt, ez pedig azt jelenti, hogy nemcsak szavainkkal, hanem tetteinkkel és életünkkel is imádjuk Őt. Neki nincs szüksége a mi szavainkra, Ő a szívünket akarja. Egészen átadottan lehetünk remény azon szívek számára, akiknek nincs Jézusuk.

Számtalan definíció van arra vonatkozóan, hogy mi az ember, és ezek közül egy a következőképpen hangzik: **„Az ember olyan lény, aki remél."** Nekünk, embereknek, akik zarándokok vagyunk itt a földön, a remény erőt ad, hogy ne álljunk meg, hanem bátran haladjunk a jövő felé. Jézus neve a mi egyedüli reményünk. A remény mindig a jövőre irányul, a szeretet viszont olyan valóság, melyet most kell megvalósítanunk, míg a hit abban segít, hogy szeressünk.

Sokak számára úgy tűnik, hogy a világ egyáltalán nem változik, ezért azt kérdezik, mi értelme van a megtérésnek? Mások szerint viszont változik, de egyre rosszabb lesz. Sokkal alkalmasabbá váltunk a világ teljes megsemmisítésére, mint a sok évvel előttünk élő emberek.

Meg kell kérdeznünk, hogy **mi a szerepe a megtérésnek a mi életünkben?** Másoknak ezt mondhatjuk: ez nem olyan találkozás, melyet más emberekkel megélhetünk, mint például az édesanyánkkal, testvéreinkkel vagy barátainkkal való találkozás. Természetes, hogy mindannyian vágyunk az ilyen közeli, személyes és mély találkozásra Istennel, de általában a mi Istennel való találkozásaink más természetűek.

Ma meg kell kérdeznünk önmagunktól, **hisszük-e hogy Isten országa közel van hozzánk?** Ez egy mód arra, hogy leírjuk az élő Istennel való találkozásunkat. Ma nagyon kevés ember érzi Isten jelenlétét. Egyre több és több ember lesz ateistává vagy agnosztikussá. Csak ez az élet létezik számukra. De mi, keresztények, akik követjük Urunk tanítását, hiszünk az Ő szavainak. Ő azt mondja, hogy van élet a halál után is. Ő azt mondja, hogy létezik az élő Isten, akivel az imádságban beszélgethetünk. Ő mondja, hogy a halál utáni új élethez vezető út a szeretet, melyet kifejezhetünk felebarátaink felé. Lelki életünkben gyakran eljutunk az alapkérdéshez: **„Hiszek én Jézus Krisztusban?"**

Ha hiszek, akkor másként látom ezt a világot, és arra kell törekednem, hogy hitemmel összhangban lévő döntéseket hozzak. Jézus azt mondja, hogy minden alkalommal, amikor testvéreinket szolgáljuk, Istennel találkozunk. A megtérés tehát szükséges és fontos minden alkalommal, amikor nem voltam hűséges Jézus szavaihoz és nem válaszoltam hívására. A megtérés akkor szükséges, amikor elveszítem a szeretetet.

Fra Danko Perutina

KALANDOS UTAKON

III/3. rész

TANÚSÁGTÉTEL

Váratlan fordulat (1985)

Megtérésem híre gyorsan terjedt a városban. Sokan ismertek, ezért általános volt a döbbenet. Én pedig nem rejtettem véka alá világnézetemet. Ahol csak tudtam, beszéltem róla. Egyre inkább a papi hivatás gondolata foglalkoztatott. Barátnőm ezt megérezte. Kezdtünk eltávolodni egymástól. Ekkoriban találkoztam egy érdekes emberrel. Valamikor fanatikus Videoton drukker volt, aztán megtért. A baptistákhoz járt, de elégedetlen volt velük. Valahonnan hallott az én pálfordulásomról. Egyre többet találkoztunk. Néha együtt is imádkoztunk. Aztán kaptam tőle egy Károli fordítású Bibliát. Régóta ezért imádkoztam. Azonnal nekiestem a Zsoltárok Könyvének.

Rajta keresztül sok új embert ismertem meg. Rádöbbentem, hogy mindegyik egyházban vannak megtért, élő hitű és újjászületett hívők. Mivel katolikus karizmatikusok között tértem meg, úgy gondoltam, ezt az utat kell követnem. Hirtelen belecsöppentem egy új világba. A protestantizmusba. Rendszeresen összejártunk egy református, sokgyerekes családnál. Az imádkozás lélegzetvétellé vált számomra. Körben ültünk egy szobában és mindenki saját szavaival szólította meg Istent. Fokozatosan kezdtem eltávolodni a katolicizmustól. Bősz protestáns lettem. A szívem mélyén azonban továbbra is ott élt a szerzetes...

Az igazi kalandok időszaka kezdődött. Budapesti evangelizációkra jártunk. Legtöbbször külföldről jöttek a prédikátorok. Mindig feltüzesedve tértünk haza ezekről az összejövetelekről. Egy idő után még az életközösséget is vállaltuk. Elkezdtünk imádkozni egy állandó helyért, ahol mindennap összejöhetünk. Legnagyobb megdöbbenésünkre, nemsokára hírt kaptunk egy családi házról, amelynek tulajdonosai külföldre utaztak. Jelképes összegért kibérelhettük a házat. Cserében fűtenünk kellett, hogy ne fagyjanak be a csövek. Oda is költöztünk. Mindennap összejöveteleket tartottunk. A szemben lakó néni is hívő volt. Ráadásul amerikai misszionáriusok jártak hozzá. Bőröndökben hozták a külföldön nyomtatott, magyar nyelvű Bibliákat és traktátusokat. Mi is jól felszerelkeztünk ezekkel.

Egyszer szilveszter éjszaka kimentünk a főtérre, hogy megtérítsük a részeg embereket. Akkora volt a hangzavar, hogy a saját beszédünket sem hallottuk. A pezsgős üvegek nagyon alacsonyan repültek. Összenéztünk. Jött egy hirtelen ötletünk. A zsebünk szokás szerint tele volt bibliai írásokkal. Elkezdtük a dülöngélő emberek zsebeibe dugdosni a kis füzetecskéket. Ezek általában a „János Evangéliuma" voltak, vagy például a „Hogyan találom meg az élet értelmét?" című könyvecske. Kuncogva indultunk haza. Elképzeltük a hajnali ébredésüket, amikor benyúlnak a zsebükbe. Imádkoztunk értük, hogy az Úr érintse meg szívüket, és térjenek meg.

Budapestről is jártak le hozzánk testvérek, mert híre ment életközösségünknek. Így ismertük meg Tibort. Tradicionális református családból származott. Amikor kitört a nagy karizmatikus ébredés Magyarországon, ő is kilépett az egyházából és »szabadkeresztyén« lett. Ettől felvillanyozódtunk. Végre, mi is megtaláltuk identitásunkat. Tibor nagyon radikális volt. Látszólag keményen bánt az emberekkel, de nagyon imádságos életet élt. Budapesti portyáink után az ő lakásán kötöttünk ki és családjával együtt imádkoztunk azokért, akikkel az utcán beszélgettünk. Példakép lett számunkra és egyben legenda is. A mai napig bennem él eleven stílusa. Ha valakivel nem bírt szép szóval dűlőre jutni, akkor azt mondta végső érvként: „Ne variálj! Add át szívedet Jézusnak!" A nyomaték kedvéért még mellbe is bökte az illetőt. Döbbenetes, de működött! Gyakran tapasztaltuk, hogy az emberek elsírták magukat az utca közepén. Közeledett a Karácsony. Megtudtuk, hogy Budapesten hajléktalanok látogatására készül a kallódó ifjúságért létrejött, református misszió. Lázasan készülődtünk mi is a nem mindennapi alkalomra.

A részeg ember (1985)

Karácsonyi barangolásunk is kalandosnak ígérkezett, mint bármi más, amibe csak belefogtunk azokban az időkben. Izgatottan ültünk fel a Budapest felé induló vonatra. Érkezésünk után egy közös eligazításon és imán vettünk részt. Körben álltunk és megfogtuk egymás kezét. Azokért az emberekért imádkoztunk, akikkel az este, éjszaka során találkozni fogunk. Kis csoportokban indultunk útnak. Menet közben néhányan lemaradtunk. Tibor barátunk is velünk volt. Az ő jelenléte mindig garancia volt valamilyen rendkívüli esemény bekövetkezésére. Így is történt.

Néhány embert leszólítottunk. Rövid beszélgetés után tovább ballagtunk. Mintha terelgettek volna. Egyszer csak dülöngélő részeg ember közeledett felénk, bizonytalan léptekkel. Néhány másodperc múlva szemtől szemben álltunk egymással. Érthetetlen párbeszéd kezdődött közöttünk. Mindenki a saját nyelvén mondta a magáét. Nem értettük egymást. Pedig magyarok voltunk mindannyian. Ő akadozó nyelvvel próbált értelmes mondatokat kipréselni magából, mi pedig az Evangélium nagyszerűségét szerettük volna feltárni. Meddő próbálkozás volt. Tibor hirtelen hangnemet váltott. Egyszerű, de súlyos szavakkal folytatta a beszélgetést. Ez általában így kezdődött: „Jézus szeret téged!" Aztán hasonlóan könnyen érthető, de lényegre törő gondolatokkal folytatta. Néhány mondatban összefoglalta az Örömhírt, majd a megoldást, a jelenlegi helyzetből kivezető utat is megmutatta. Ha ezzel sem ért el semmilyen hatást, mutató ujjával mellbe bökte emberkénket és elhangzott a ma már legendának számító mondat: „Na, ne variálj! Add át szívedet Jézusnak!"

Dülöngélő barátunk lehajolt a táskájához. Valamit ki akart venni belőle. Talán meg akart ajándékozni bennünket valami kis aprósággal, mert meghatódott produkciónkon. A táska tetején egy csodálatos hal formájú üvegtálat pillantottunk meg. Szüleinek vitte haza ajándékba. Összekacsintottunk. A hal az őskeresztyének jele volt. Ő a mi emberünk – gondoltuk magunkban, mosolyogva. Rövid matatás után megpróbált feltápászkodni, de nem tudott. Tibor keze ránehezedett a fejére. Körbe álltuk szegény embert és ott, a járda közepén elkezdtünk imádkozni. Az utca zajában is tisztán hallottam, hogy Tibor idegen nyelven beszél. Furcsa borzongás futott át rajtam. Már megint ez a nyelveken szólás! Amerre csak megyek, mindenhol belebotlok. Vegyes érzelmekkel hallgattam mindig ezt az érdekes, néha halandzsára emlékeztető gügyögést. De most valami mást éreztem. Áramütés futott át rajtam. Lenéztem a földre. Ismeretlen ismerősünk úgy remegett, mint a kocsonya. A hideg rázta. Vagy ugyanaz az áramütés futott át rajta is, mint rajtam?

Lassan felállt és kiegyenesedett. Könnyei patakokban folytak. Látása kitisztult és azonnal kijózanodott! Életemben még nem láttam ilyet. Körülnézett és áhítattal telt hangon megszólalt: „Régóta vártam rád!" Összerezzentem, mert pont előtte álltam, bár nyilván ez a mondat nem nekem szólt. Átnézett rajtam. Megöleltük egymást. Az örömkönnyek még mindig ott csillogtak a szemében. Nehéz volt elszakadni tőle. A szeretet és együttérzés olyan hullámai jártak át, amit még soha nem tapasztaltam. Megígértem neki, hogy meg fogom látogatni az ünnepek után. Be is tartottam szavamat. Többször felutaztam hozzá a munkásszállásra, ahol lakott. Sugárzott a boldogságtól. Vittem neki egy újszövetséget ajándékba. Szorgalmasan olvasgatta. Munkatársai kigúnyolták, mert nem tudta magában tartani azt, ami történt vele. Mindenkinek erről beszélt. Egyáltalán nem zavarta, hogy nevetnek rajta. Inkább örült neki. Levélben is tartottuk a kapcsolatot. Egyszer aztán könnyes szemmel olvastam fel barátaimnak Imre írását, amelyben elmesélte gyönyörű istenélményét. Szent irigység fogott el mindannyiunkat és fejünket meghajtva hálát adtunk ezért a csodálatos hazatalálásért.

Pünkösdi tűz – Isteni érintés

Pünkösd napjával kapcsolatban nem a néphagyományra gondolok, hanem a tűzben alászálló Szent Lélekre. Nézzük csak, mi is történt az apostolokkal Jézus mennybe menetele után: *„Amikor pedig eljött a pünkösd napja, és mindnyájan együtt voltak ugyanazon a helyen, hirtelen hatalmas szélrohamhoz hasonló zúgás támadt az égből, amely betöltötte az egész házat, ahol ültek. Majd valami lángnyelvek jelentek meg előttük, amelyek szétoszlottak, és leszálltak mindegyikükre. Mindnyájan megteltek Szentlélekkel, és különféle nyelveken kezdtek beszélni; úgy, ahogyan a Lélek adta nekik, hogy szóljanak."* (ApCsel 2,1-4)

A nyolcvanas évek közepén egy bérelt házban laktunk négyen. A tulajdonos külföldön volt, mi fűtöttünk, hogy ne fagyjanak be a csövek. Szinte minden nap összejöveteleket tartottunk, melyeknek hamar híre ment. A rendőrség is élénken figyelte az eseményeket. Az akkori munkahelyem párttitkárához jártak be kérdezősködni felőlem. Nehezen tudtam eldönteni, hogy fotóművész legyek-e, vagy Isten embere. Ez rányomta bélyegét minden tevékenységemre. A számat se tudtam megfékezni. Mindenhol hitemről beszéltem. Akkor már túl voltam az első csoportos és önálló kiállításomon is. Az Evangélium hirdetése azonban jobban érdekelt.

A nagy családi házban külön szobában laktam. Egyik éjszaka különös álmom volt. Városunk főterén álltam. Egy nagy színpad volt felállítva az Országalma mellett. Egy kórus énekelt. A „Tűzszekerek" című film egyik betétdalát énekelték, ami egy régi szép anglikán himnusz. Illés prófétáról szól. Hirtelen térdre estem. Még most is látom magam előtt a kockakövet és a lefolyórácsot, ahogy előre néztem. Kinyitottam a számat és egy számomra ismeretlen nyelven kezdtem el beszélni. Közben áramütéshez hasonló borzongás futott át testemen. Felriadtam. Ez lenne az a bizonyos nyelvekenszólás? Megpróbáltam visszaemlékezni. A szavak nem az elmémből jöttek. Nem kellett gondolkodnom rajtuk. Maguktól ömlöttek, mintha egy csapot nyitottam volna meg. Bármikor elzárhattam, és újra megnyithattam. Érdekes volt.

Ehhez hasonló álmom valamivel később ismét volt. Temetésen voltam és a nyitott koporsó közelében álltam. Közelebb léptem és a már jól ismert áramütés újra átszaladt rajtam. Megteltem erővel. Nagy hatalommal ráparancsoltam a halottra, hogy Jézus nevében keljen fel! A halott felült. Hideg veríték szakadt rólam, amikor ijedtemben kiugrottam az ágyból. Ha jól emlékszem évek múltán ez az álom még egyszer megismétlődött. Mi akar ez lenni? Éltem tovább hétköznapjaimat és nem is sejtettem, hogy egy alvó vulkánt dédelgetek magamban. Vagy inkább az Élő Vizek forrását?

Amikor vissza kellett adnunk a házat tulajdonosának, én a nagyszüleimhez költöztem. Ott szabadon élhettem hitemet, még örültek is neki. Felkerestem katolikus ismerőseimet, és újra elkezdtem templomba járni. Szívem visszahúzott. Kis hálószobám rövidesen imaházzá alakult át. Péntek délutánonként meghívtam néhány barátot. Teát főztünk, beszélgettünk. Aztán előkerült a Biblia. Felváltva olvastuk. Énekeltünk és együtt imádkoztunk. Egyre többen lettünk. Még a földön is ültek, akiknek már nem jutott szék. Katolikus pap barátunk és egyben lelkivezetőnk, gyakran ellátogatott hozzánk. Jó hírét keltette kis közösségünknek. Még többen jöttek.

Lelki vívódásaim nem múltak el. Továbbra sem tudtam eldönteni, hogy katolikus vagy protestáns vagyok. Egy szép napon Isten megadta a választ gyötrő kérdésemre. Egyedül voltam szobámban. A Bibliát olvastam. Elkezdtem szép halkan imádkozni. Teljesen váratlanul, mintha egy kapcsoló elfordult volna bennem, a következő mondat már nem magyarul jött ki a számon. Egyre gyorsabban beszéltem ezen az ismeretlen, gyönyörű, folyékony és dallamos nyelven. Az olaszra és a spanyolra emlékeztetett. Gazdag szókincse volt. Nem korlátozódott néhány szófordulatra. Nem tudtam abbahagyni. Lecsúsztam térdeimre és örömömben sírtam, nevettem. Nem tudom, meddig tarthatott ez az állapot, de a szám belefáradt. Három napig szabályosan dőlt belőlem. Kimentem az erdőbe és ott beszéltem új anyanyelvemen. Az alvó vulkán kitört belőlem. Az Élő Vizek folyamai felfakadtak. Most már értettem, miért írja Pál apostol, hogy amikor gyengék és tehetetlenek vagyunk az imádságban, akkor a Lélek segítségünkre siet. Valóban, a Lélek imádkozott bennem és én nem is akartam korlátozni semmiben. Egyszerűen engedtem. Akkor még nem is gondoltam, hogy ez a jelenség mennyire megosztja a keresztyén világot.

Ma is féltve őrzöm ezt a kincset. Nem akarok teológiai elemzésekbe bocsátkozni. Nem tisztem. Ez történt velem és még történik is. Ugyanúgy, ahogy sok száz és ezer hívővel a világon. A pünkösdi csoda napjainkban újra és újra megismétlődik. Kérni kell, és Isten megadja. Sokan vágyakoznak a Lélek megnyilvánulásai, ajándékai után. Az emberek szomjaznak Istenre. Lehet, hogy a hagyományos, vallásos keretek között nem találnak rá a Lélek tüzére. Városunk egykori katolikus püspöke – Prohászka Ottokár – is szinte érthetetlenül tette fel a kérdést saját maga számára: miért nem történnek meg a pünkösdi jelek az ő kezei alatt? 1914. május 4-én ezt írta naplójában: „A bérmálás hónapja. Szeretem s imádom a Szentlelket, s úgy szeretném kiszolgáltatni a szentséget, hogy viharozzanak s tüzet fogjanak a lelkek. Lélek-gyújtás, pünkösdi tűz, új világalakítás: ez a bérmálásnak az intenciója... Ha az intenció megvan, akkor a tűznek gyúlnia, az égési rohamnak kitörnie kell. Ha tavaszkor a kertben égetem az orgona- s bodza, galagonyaágakat, s a tűz »megfogamzik«, mily ropogó s pattogó erőszakkal nyilall föl; ez a Lélek képe. No, de mi égjen? Mi égjen? Itt a baj... Jaj, Uram, ez a nyugati kultúra az anyagiasság pondrója; azt bámulja, a pénzt, s a nemi viszketeget s dürrögést kergeti... Mindig gyújtani szeretném a lelkeket, s nem akarom csak rájuk hárítani a sacramentum hatálytalanságának okát; nem, nem! Az apostolok ráadták a Lelket arra, akit bérmáltak, s a Lélek gyújtott, nem kérdezte a keresztényt, hogy akar-e égni. Hát mikor Japánban vagy Indiában a tűzön átmennek fél méter vastag izzó parazson, s meg nem égnek! Ahogyan ott lekötik a tűz erejét, hogy ne égesse a lábakat, akár piszkos, akár tiszta emberek lábai: úgy itt ki kellene gyújtani a tüzet, hogy égessen lelket, akár tiszta, akár piszkos; hiszen majd tisztul általa! – A teológia természetesen magyaráz okosan s disztingvál tűz és tűz, okság s alkalmasság közt... Nem, nem, testvérek; én értem a teológiát, de a bérmálásban a Szentléleknek pünkösdöt kell csinálnia, a lelket átformálnia, új világot teremtenie. Hát hol van ez mind? S akarják-e ezt a püspökök, a papok? Lelket váró keresztények? Nem szabad lesről folnunk várakozásunkat, hanem ellenkezőleg, fokoznunk kell azt úgy, ahogy Krisztus akarta!"

Ezek egy katolikus püspök dilemmái. Tegyük csak fel magunknak is a kérdést: akarjuk-e, hogy a pünkösdi tűz újra leszálljon ránk? Ez lehetséges! Isten nem változott meg az évszázadok során. Mi változtunk meg. Langyos, andalgó keresztyénekké lettünk. Tisztelet a kivételnek. Isten ma is ugyanúgy kiárasztja Lelkét, mint az első keresztyénekre. Mi miért lennénk kivételek? Én azt kívánom mindannyiunknak, hogy ismétlődjön meg a pünkösdi csoda életünkben! Törjön fel az alvó vulkán! Fakadjanak fel az Élő Vizek folyamai! Lobbanjon lángra a Lélek tüze a szunnyadó szívekben! Kívánhatnék mást? Nem. Úgy legyen!

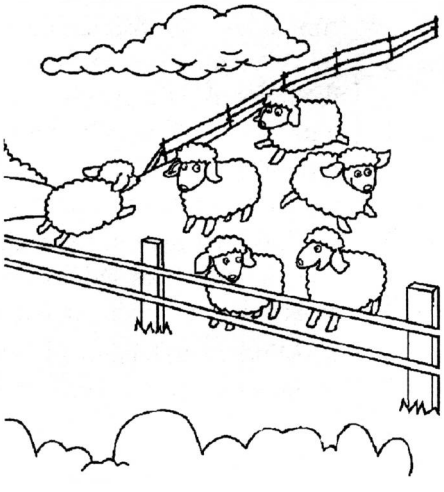
Egyedül Istené a dicsőség!

Somogyi Tamás

Megérkeztem a béke szigetére...

Késve érkeztem az Emmausz Közösség lelkigyakorlatára, ami ekkor már másfél napja tartott. Időm ezúttal rövidre szabatott. Talán ennek is volt köszönhető, hogy rögtön az elejétől fogva nagyon intenzíven éltem meg az ott töltött napokat.

Az eddigiektől eltérően nem annak örvendeztem kezdetben, hogy mennyi kedves ismerőst látok, és milyen jó, hogy újra találkozunk. Kezdetben kizárólag az Úr érdekelt: olyan tisztán és töményen érzékeltem jelenlétét, és annyira szomjaztam már Rá, hogy az első nap alámerüléssel telt. Alámerültem ebbe a tömény jelenlétbe, befészkeltem magam, és csak az Ő szavát olvastam, az Ő igéjét kerestem – mint valamikor régen, az első időkben Ménfőcsanakon, ahol friss megtértként és fiatalon, még gyerekek nélkül a szieszta és a szabadidő legtöbbje igeolvasással, az Úr üzenetének keresésével telt.

Boldog idők voltak – és ugyanilyen boldogsággal, a kezdet újbóli átélésével telt most az első nap.

Következő nap már körül tudtam nézni, felfedeztem újból a soksok ismerőst, de még nem voltam képes igazán rájuk figyelni. Mert szabadulni szerettem volna terheimtől, bűneimtől – vagyis a gyónásra való készület kötötte le figyelmemet. Miután sikerült erre is sort kerítenem, és a bűnbánat szentségében ismét megélhettem a csodát, hogy újból tiszta lappal indulhatok, hogy megpróbáljak Teremtőm akarata szerint élni, és az Ő szándékát életemben megvalósítani, egészen megnyitottam lelkem ablakait: beengedtem a tanítást, s a vele érkező bölcsességet a szentmisén, gyönyörködtem a sok ismeret szavában, és minduntalan hálát adtam értük, mindazért, amit kegyelméből ránk árasztott az Úr. A szentmise és az azt követő, kegyelmi áradással járó közbenjáró ima után értem is imádkozott csoportvezetőm. Letehettem az Oltáriszentségben irgalmas szeretetével jelenlévő Isten Fia elé életem minden terhét, bízva abban, hogy Ő meghallgat és megsegít. Végül még egy kis vidámkodás következett asszonytársakkal, akik önmagukon nevetve mesélték útkeresésük, megtérésük epizódjait. Jókat derültünk tudatlanságainkon.

Másnap számomra már a harmadik, azaz utolsó nap érkezett el. Béke, nyugalom és csöndes öröm egész nap. A pihenőidő alatt bérmalányommal ültünk ki a zöldbe, és igyekeztünk röviden vázolni egymás számára, hol is tart az életünk. Régóta ismerjük egymást, de beszélgetésekre szinte csak ezeken a lelkigyakorlatokon van időnk. Még jó, hogy már néhány mondatból is értjük egymást. Ez alatt a rövid eszmecsere alatt végtelen békével, csöndes örömmel, és az Isten gondviselő szeretete iránti hálával volt csordultig a szívem.

Pedig az igazi csoda még csak ezután következett. Az utolsó kiscsoportos megosztáson vezetőnk javaslatára a Lélek-keresztségért, illetve aki ebben már részesült, azok számára a Lélek-keresztség megújításáért imádkoztunk. Mindegyikünkért külön-külön. S azt a kegyelem zuhatagot, amivel a Vőlegény válaszolt szívünk vágyaira, nem is lehet leírni: elképesztő bőségben, hömpölygő folyamként áradtak a kegyelmek, a személyre szabott, Isten szerelmes szívéből fakadó gyönyörű ajándékok!

Volt egy társunk, aki annyira vágyakozott egy Szentlélek-szeminárium után. Hát megkapta! Először fizikailag gyógyította az Úr gerinc betegségéből, majd ez alatt az ima alatt átélhette a Lélek-keresztséget, s rögtön megtapasztalhatta az ajándékokat is. Amikor a következő testvérért imádkoztunk, már feltört ajkairól a nyelvima, a harmadik testvérnél pedig áradni kezdtek az Úrtól kapott képek – Isten szeretetének és hűségének szebbnél szebb megjelenítői. Az elhangzottak valódiságát rögtön igazolta Urunk: az elhangzó üzenetet/próféciát még legalább egy testvér megerősítette.

Magam is túlcsorduló mértékben részesültem Isten ölelésében. Olyan csodálatos képekkel és üzenetekkel jelezte, hogy meghallgatta imámat és figyel rám, és mindenkor féltő gonddal vigyáz rám, hogy csak sírni tudtam ekkora szeretet láttán. Az elhangzottak legkisebbjére is méltatlannak éreztem magam, mégis elteltem boldogsággal. Boldogsággal azért, mert valóban, újra megérkeztem: hazatértem és megpihentem Mennyei Atyám házában, mielőtt tovább járnám az utat, amely egykor örök hazámba vezet engem. Dicsőség Istenünknek, az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek most és mindörökké! Ámen.

Egy királyi gyermek

Gyógyulás a szentmise alatt

Évek óta hűséges olvasója vagyok a MARANA THA újságnak. Lelkiekben gazdagít, örömöt, békét kapok olvasásakor, és a tanítások is mélyen megérintenek.

Szeretnék tanúságot tenni arról az életemet megváltoztató eseményről, ami velem 2007 novemberében, a szentmise alatt történt.

69 éves voltam, az orvosi vizsgálat csontritkulást állapított meg nálam. Gyógytornát, gyógyfürdőt, fizikoterápiát, gyógyszereket kaptam, ennek ellenére fájdalmaim egyre fokozódtak, mozgásom romlott. Főleg fekvő helyzetből tudtam nehezen felkelni, percekig tartott, míg fel tudtam ülni, majd felállni. Jobb lábam fájt leginkább. Már kiegyenesedni sem tudtam jobbra dőlve, kissé előre hajolva lépegettem egyre lassabban és egyre nehezebben. Biztos voltam benne, hogy hamarosan tolókocsiba kerülök. 2007 novemberében Szentlélek-szeminárium indult templomunkban. Jelentkeztem férjemmel együtt, ő leginkább értem tette, hogy legyen, aki elkísér, majd hazahoz, mert a templom több kilométerre volt a lakásunktól. Az esti szentmise után voltak az előadások és nagyon boldoggá tett engem a testvérekkel együtt töltött idő és a tanítások.

Az egyik alkalommal a szentmisén az Eukarisztia alatt próbáltam letérdelni, de nem sikerült, mert mindkét lábam nagyon fájt, izmaim begörcsöltek. Hol egyik, hol másik térdemmel próbálkoztam, de nem sikerült a letérdelés. Hirtelen egy hangot hallottam, hangosan, parancsolóan szólt: „Húzd ki magad!" A döbbenettől nem volt időm gondolkozni, a padnak dőltem és kiegyenesedtem – ki tudtam egyenesedni! Minden fájdalmam megszűnt, és ez olyan természetesnek tűnt akkor. Mindkét térdemen tudtam térdelni, áldozni egyenes derékkal mentem, és csak a szertartásra figyeltem. Hálát adtam a Mindenhatónak a gyógyulásért. Férjemet megkérdeztem, ő is hallotta-e a hangot, de ő semmit sem hallott. A foglalkozás végén tanúságot tettem csoportom előtt, de nem tudom, hittek-e nekem? Fábián atya csak annyit mondott, hogy a Szentlélek csodálatos dolgokra képes.

Azóta mozgásom rendbejött, fájdalmaim megszűntek, hasznos tagja lehetek a családnak. Férjemmel több kilométeres sétákat is szoktunk tenni – jól esik a mozgás.

Mindennap hálát adok a Mindenhatónak a csodálatos gyógyulásért, amit egy évvel ezelőtt a szentmise alatt megértem.

Ildikó

Tartalomjegyzék

Katona István: Eljött a Szabadító! Örvendezzünk! 3
Leo Tanner: Az öröm jót tesz az egészségnek 4
A Fehér Hadsereg – A gyermekek fogják megmenteni a világot 6
Márta: Jézus szeret gyógyítani! 8
Szent Ágoston: Ne sírj, mert szeretsz engem – Halottak napjára 9
A SEGÍTŐ KIRÁLYNŐ jelenései Szlovákiában 9
Fra Danko Perutina: Meghívás személyes megtérésre 12
Somogyi Tamás: Kalandos utakon (tanúságtétel) III. 14
Egy királyi gyermek: Megérkeztem... ... 16

Marana Tha arám kifejezés, annyit jelent: „Jöjj el Uram!" Az első keresztények gyakran használták. Szentírásban található: Jel 22,20.

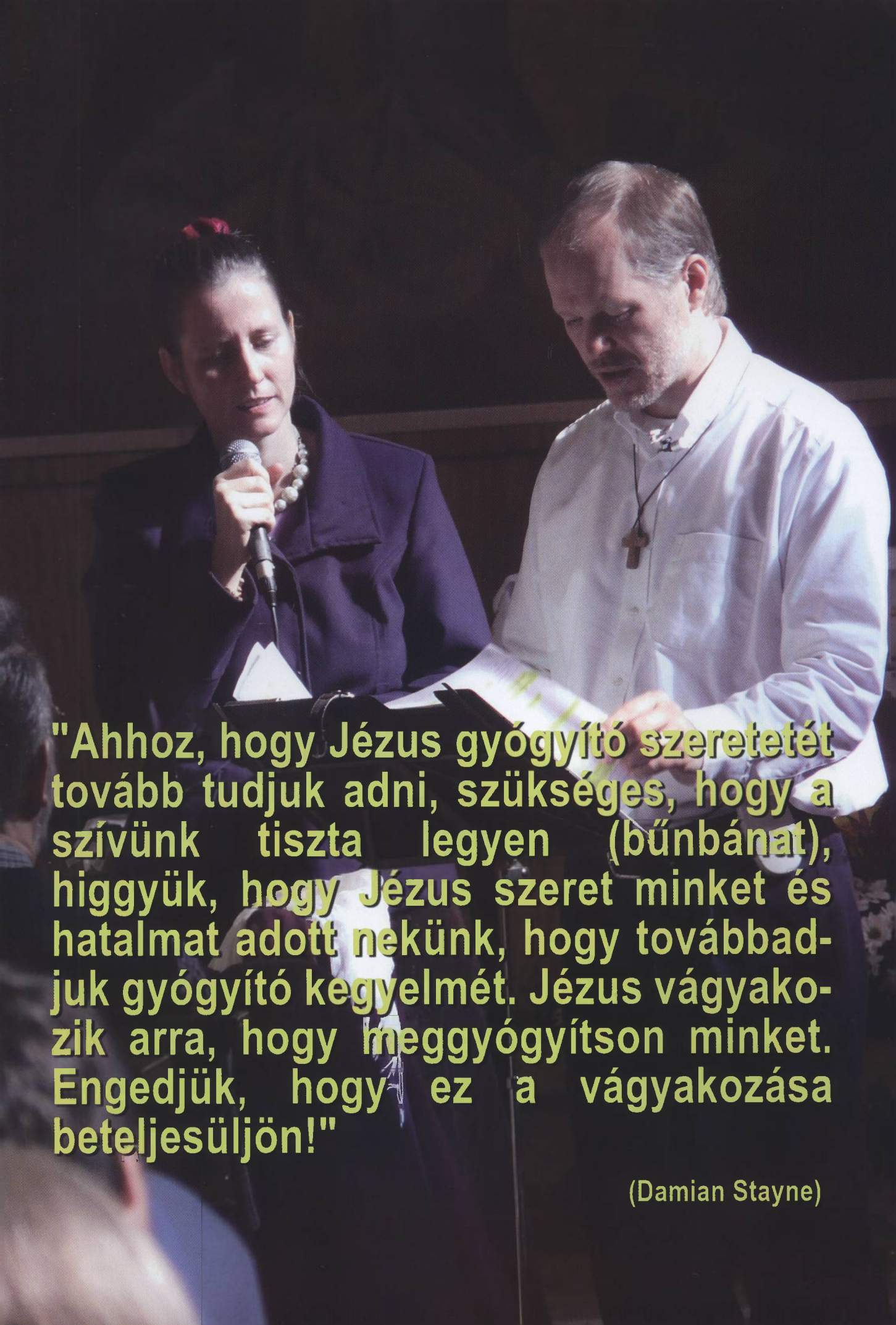
MARANA THA
A Szentlélekben való megújulás katolikus lapja
Megjelenik kéthavonta.
Szerkesztőség:
Budapest 1146 Thököly út 120.
Tel: 222-5306
Felelős kiadó, főszerkesztő:
Katona István
ISSN 0865-2805 B/EL/28/1992
Az Emmausz Katolikus Karizmatikus Közösség Marana Tha 2000 Alapítványa
Műszaki szerkesztő: Fehérváry Ágnes
Készült: ETO Print Kft.
Ügyvezető igazgató: Magyar Árpádné

SZERKESZTŐI ÜZENETEK

Kegyelemteljes áldott, békés ünnepeket kívánunk minden kedves Olvasónknak!

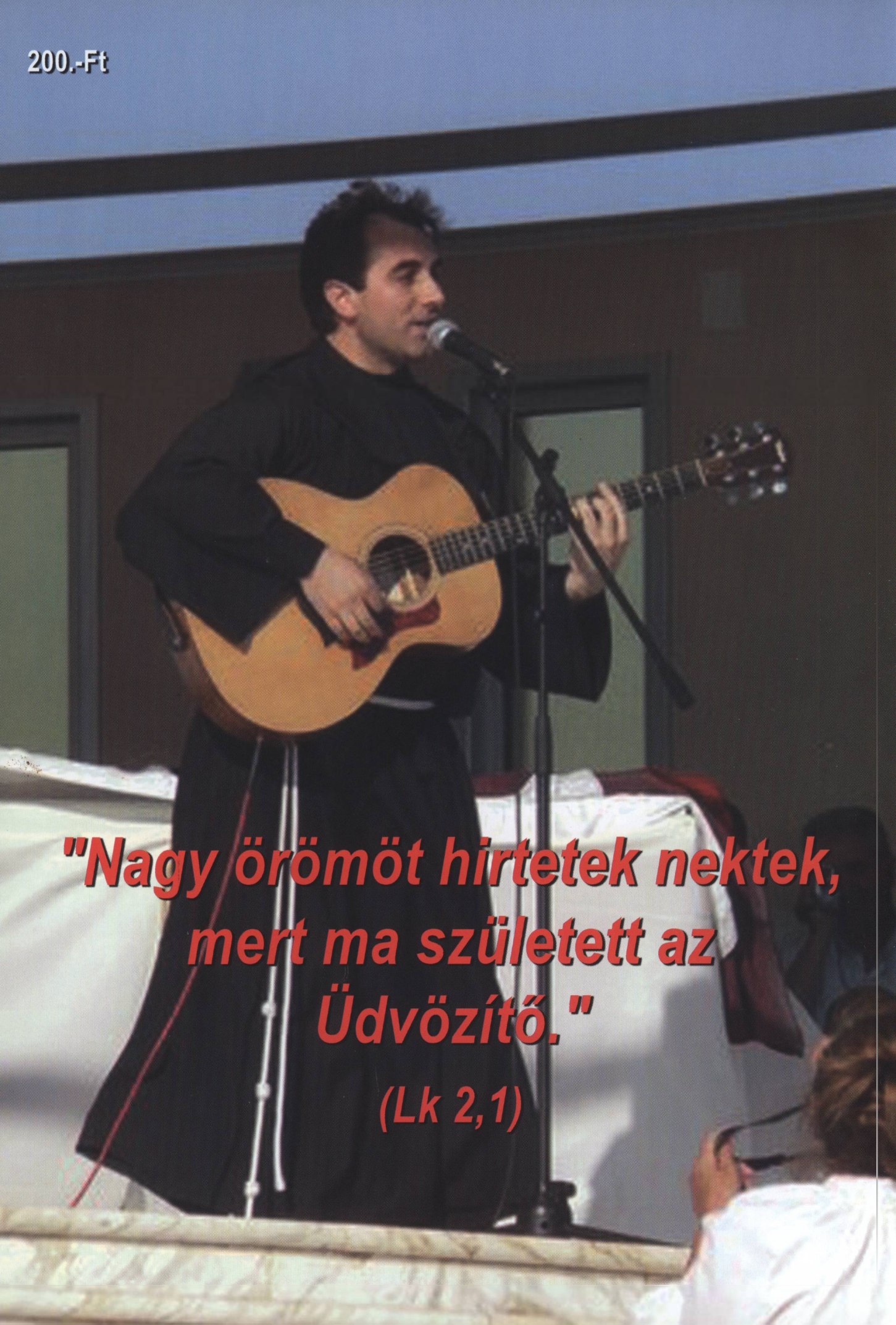
SZERKESZTŐSÉGÜNK CÍME:
1146 Bp. Thököly út 120. **Tel/fax:** 222-53-06
E-mail cím: maranatha.hu@freemail.hu; katona.istvan@freemail.hu
Mobil: 06/20 438 61 60; 06/20 404 7119
Honlapjaink:
MARANA THA – http://www.maranatha.hu
EMMAUSZ KÖZÖSSÉG – http://www.emmausz.hu

"Ahhoz, hogy Jézus gyógyító szeretetét tovább tudjuk adni, szükséges, hogy a szívünk tiszta legyen (bűnbánat), higgyük, hogy Jézus szeret minket és hatalmat adott nekünk, hogy továbbadjuk gyógyító kegyelmét. Jézus vágyakozik arra, hogy meggyógyítson minket. Engedjük, hogy ez a vágyakozása beteljesüljön!"

(Damian Stayne)

200.-Ft

"Nagy örömöt hirtetek nektek, mert ma született az Üdvözítő."

(Lk 2,1)